

[Krag.]

mokratiet tidligere har lagt paa Tingets Bord, ja, det ved vi ikke noget om, men ogsaa det vilde det være meget ønskeligt snart at faa at vide. Thi hvad har vi en Finanslovdebat for, hvis det ikke er for, at Redegørelse kan skaffes for den siddende Regerings politiske Hensigter i den Samling, som Finanslovdebatten indleder? Men i saa Henseende har jo den siddende Regering, som ellers ikke besidder lutter mundlamme Medlemmer, hidtil været uhyre tavs.

Om denne Trustlovgivning, som man gentagende har peget paa, at vi fra Venstres Side har set paa med Velvillie paa et tidligere Tidspunkt, maa jeg sige, at dens Fremsettelse og Vedtagelse paa nærværende Tidspunkt ser jeg paa med megen Betænkelighed, saa sikkert som det er, at man derigennem kun kan hemme den Koncentration indenfor Erhvervslivet paa mange forskellige Omraader, som man selv erkender Ønskeligheden, ja, ligefrem Nødvendigheden af for at øge Beskæftigelsesgraden.

For den enkeltes økonomiske Frihed, som i Sandhed er af overvældende Betydning for Arbejdsmulighederne her i vort Samfund, har de Herrer jo ingen Interesse — det er noget, der tilstrækkelig tydeligt er tilkendegivet ved Kravet om Ophævelse af Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed. Man agter at bekæmpe alle Monopoler, men det Arbejdsmonopol, som Fagforeningene besidder, det farligste af alle Monopoler for Arbejdets Trivsel i et Samfund, det agter man at beskærme, at betrygge ved Ophævelse af den eneste Lovgivning, vi besidder som aktivt Værn mod dette Monopols Overgreb!

Jeg skal saa sluttelig kun gøre nogle Bemærkninger om den Sag, som har beskæftiget saa mange gennem den sidste Maanedes Tid, Arendrup-Sagen. Jeg skal derom sige, at jeg ganske kan slutte mig til den ærede Formand for mit Parti i de Betragtninger, han i den Anledning har fremført. Jeg kan som han udtrykke min Tilfredshed med, at man lader foretage ved Rigsadvokaten en Undersøgelse af det mulig strafferetlige Ansvar i denne Sag, og jeg kan ogsaa kun udtale min Tilfredshed med, at der er givet Tilsagn om, at der jævnsides med denne Undersøgelse skal finde en almindelig administrativ Undersøgelse Sted for at faa Klarhed over, om der paa noget Punkt maatte være en saadan Grad af Embedsforsømmelse, at det for den vedkommende Tjenestemand kan medføre embedsmæssige Følger. Jeg skal kun sige, at jeg gaar ud

fra, som sikkert hele Tinget gør det, at denne Undersøgelse vil blive ført til Bunds og blive gennemført i den kortest mulige Tid.

Jeg er ogsaa fuldkommen enig med den højtærede Statsminister i det urigtige i „paa Forhaand at kræve udleveret en Syndebuk“; men det begrundes sandelig ikke den højest mærkværdige Opfattelse af det embedsmæssige Ansvar, som den højtærede Statsminister straks gav Udtryk i Pressen, og som jeg nok tror, man kan med et mildt Udtryk betegne som mindre vel overvejet, og som navnlig i den højtærede Statsministers Mund har vakt almindelig Forundring, naar man erindrede den Stauning, det ærede Medlem Hr. Stauning, der var Socialdemokratiets Ordfører fra 1920 til 1924 i Krakkenes Tid. At denne Mand har erhvervet sig et saa forandret Syn paa embedsmæssigt Ansvar, paa Ansvar for dem, der inddrager offentlige Stillinger og betroede Tillidshverv, det er gaaet af i Stilhed, og jeg tror rigtig nok, at den højtærede Statsminister havde gjort sig selv en stor Tjeneste ved, at han fortsat havde ladet Stilhed hvile over denne ændrede Opfattelse.

Jeg er ogsaa enig med Statsministeren i, som han sagde, at skal en Embedsmand afskediges, skal der være gyldig Grund derfor, og der skal foreligge Oplysninger og Beviser. Ja, deri er jeg ganske enig med ham, og jeg vil udtale det inderlige Haab, at den højtærede Statsminister vil være i Stand til at bibringe Hr. Borgmester Hedebo denne Opfattelse, og at det maa lykkes Borgmesteren at lade den gaa videre til Magistrat og Borgerrepræsentation, saaledes at en tilsvarende Ansvarsfølelse som den, den højtærede Statsminister her har givet Udtryk, ogsaa kan finde Udtryk i kommende Beslutninger i Hovedstadskommunen.

Men der er jo meget gaadefuldt tilbage i denne Sag og adskilligt, som kun flygtigt er berørt her i dette høje Ting.

Det er virkelig gaadefuldt, hvorledes Handelsministeren har kunnet undgaa at faa Oplysning om de Indbetalinger til Søkrigsforsikringsfonden, som efterhaanden fremkom. Disse Betalinger, der kom ind fra Udlandet, kom gennem Udenrigsministeriet. Hvordan gaar det da til, at i den højtærede Statsministers Tid som Minister for Industri, Handel og Søfart gik disse Indbetalinger udenom Finanshovedkassen og direkte ind i den Arendrupske Boks, medens den Indbetaling til Søkrigsforsikringsfonden, som fremkom, medens Hr. Stensballe var Handelsminister, gik til Ministeren og øjeblikkelig blev fordelt mellem